

Indtægten ikke naaer 500 Rd., bestattes den kun som 400 Rd. —, som efter den nuværende Skatteregel skal betale 2 pCt. med 2 Rd., efter en saadan Forandring vil komme til at betale 2 Rd. 1 Mk. 3 ß.; det er ikke nogen stor Forhøielse, men det er dog modsat en Formindstelse. Disse Skatteydere ville altsaa blive ugunstigere stillede, og det er en overordentlig stor Skare af Skatteydere, der har en saadan Indtægt. Jeg har ikke udregnet, hvor stort et Procentantal det er, men jeg antager, at flere ærede Medlemmer kunne opløse det, og jeg tager vist ikke meget feil, naar jeg siger, at det er $\frac{1}{4}$ af alle dem, der ere ansatte til Skat. Naar man kommer til en Indtægt af 5—600 Rd., saa faaer den en ubetydelig Nedsættelse af 10 ß.; gaaer jeg derimod op til de 2,000 Rd., saa vil selv den Mand, der har 2,000 Rd. i Indtægt, blive ugunstigere stillet, idet han vil komme til at give 44 Rd. istedetfor 40 Rd., og den, der har 1,900 Rd. i Indtægt, og som faaer en Skatteindtægt af 1,800 Rd., vil i saa Tilfælde istedetfor 38 Rd. komme til at betale 39 Rd. 3 Mk. 10 ß. De Skatteydere, som man altsaa vil komme til Hjælp, ville være de, som have en Indtægt mellem 12—1800 Rd., som ganske vist ville faae en Lettelse, og ligeledes ville de, der have en Indtægt mellem 5 og 1200 Rd., som allerede nu have en Lettelse, faae en yderligere Lettelse. Jeg troer ikke, at det er rigtigt, under Forhold som disse, om Rigsdagen vilde kaste sig paa Borgerrepræsentationens Side imod Magistraten og Indenrigsministeren. Det hele Apparat, der nu er erhvervet, alle de Erfaringer, der ere vundne, skal man ikke vrage, og ligesom fuldkaste alle de hidtilværende sikkre Beregninger, ved nu paa eengang at forandre den hele Skatteindtægts Beregning, idet man gaaer op til 2,000 Rd. Der er een Omstændighed, jeg endnu skal yderligere pege paa — den er alt berørt —, nemlig, at der allerede nu finder en meget stor Lettelse Sted, idet det kun er de fulde Hundreder, hvoraf Skatten svares, saa at altsaa den Mand, der har en Indtægt af 590 Rd., jo kun betaler Skat efter 500 Rd. De øvrige Spørgsmaal skal jeg, som sagt, ikke gaae ind paa; jeg troer, at det vilde være meget uheldigt, om de kom ind her ved

denne Lov. Dette overordentlig vanskelige Spørgsmaal, Ordningen af Skatteforholdet mellem Formue og Indtægt, er en Opgave, der endnu ikke er løst nogetsteds, og om hvilken jeg troer, at de ærede Medlemmer, naar de først for Alvor ville begynde paa at løse den, ville sige, at det, i alt Fald efter de Oplysninger, der nu kunne skaffes tilveie, og den Indsigt, man nu kan skaffe sig om Usværligheden eller rettere Evnen til at bevare et vist Erhverv for en vis Arrække, er en uløselig Opgave.

L. C. Larsen: Ved de Bestemmelser, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag, har jeg ikke noget Væsentligt at erindre. Kun maa jeg ligesom flere af de ærede foregaaende Talere beklage, at man ikke deri finder Bestemmelser om Bestatningen af Personer, som drive Næringsvei i Kjøbenhavn eller paa anden Maade have en Indtægt der uden dog at have fast Ophold i selve Byen. Det har i lang Tid været og vedbliver bestandig at være min Overbeviisning, at det er urigtigt, at saadanne Personer ikke skulle yde et passende Bidrag til Kjøbenhavns Fornødenheder, og det viser sig efterhaanden, at jo større en Mand's Indtægt er, desto lettere har han i Almindelighed ved at vælge et saadant Opholdssted, at han bliver fri for at yde Indkomstskat. Jeg skulde derfor meget ønske, at man i denne Lov kunde faae indført Bestemmelser i denne Retning. — Med Hensyn til de Foredrag, der ere holdte idag, skal jeg gjøre den Bemærkning, at jeg troer, man maa vogte sig for at stille for store Fordringer til en Lov som denne. Det vil altid være umuligt at ramme, hvad man egentlig nærmest vil ramme, saaledes at der ikke altid bliver Ufuldkommenheder tilbage, men naar man i den Retning har gjort, hvad man kan, maa man tage imod en saadan Lov og finde sig i den, saalænge man ikke kan foreslaae nogen anden Vei, ad hvilken man paa en rigtigere og billigere Maade kan tilveiebringe de fornødne Indtægter. Saadanne Forslag ere imidlertid i de mange Aar, hvori man har forhandlet om denne Sag, ingenlunde komne frem; man har altid standset ved Noget som dette, og man maa altsaa see at benytte det paa en saa forstandig og rigtig Maade, som